

MYSLIVECKÝ ŘÁD

Českomoravská myslivecká jednota vydává tento myslivecký řád, který vychází z právních předpisů o myslivosti, předpisů o zbraních a střelivu, o ochraně přírody a o veterinární péči, pokud se vztahují k myslivosti, a ze stanov ČMMJ a ostatních jejích vnitřních prováděcích předpisů. Dodržováním mysliveckého řádu se sleduje správný a bezpečný výkon práva myslivosti v souladu s tradicemi. Znalost a dodržování mysliveckého řádu je jednou z povinností každého člena ČMMJ ve smyslu jejích stanov.

PÉČE O ZVĚŘ

1. Krmelce a zásypy, jejich typ, velikost, počet a rozmístění v honitbě musí odpovídat druhům a stavům zvěře, které se v honitbě vyskytují. Tato zásada se vztahuje i na druhy zvěře, které se v honitbě vyskytují zpravidla v období nouze.
2. Myslivci zajistí před příchodem zimy objemová, jadrná a dužnatá krmiva v množství stanoveném plánem péče o zvěř.
3. Zvěř se přikrmuje pouze kvalitním krmivem. Jeho předkládané množství musí odpovídat druhu a stavům zvěře, intervalu, ve kterém se zvěř přikrmuje. Zvěři nelze předkládat seno z tvrdých kyselých trav, ostříc a bylin, krmivo s obsahem žluklých tuků, plesnivé nebo jinak znehodnocené. Běžně se doplňují lizy a soliska.
4. Myslivci zřizují a udržují myslivecká zařízení v honitbě v takovém technickém stavu, aby řádně sloužila svému účelu, a aby bylo možno je bezpečně používat. Krmelce a zásypy musí být především dobře zastřešeny. Stará zchátralá a nepoužívaná myslivecká zařízení se odstraňují. Aby se zabránilo nežádoucím koncentracím zvěře zřizuje se větší počet menších, popřípadě i přenosných krmelců a zásypů než jen malé množství velikých a stabilních. Pro tlupní zvěř spárkatou se zřizují krmná centra a dostatkem rozptýlených korýtek na jadrná krmiva. Výstavba mysliveckých zařízení se vždy předem projedná s vlastníkem pozemku.
5. Myslivci zřizují a obdělávají políčka pro zvěř, bez ohledu na to, zda jsou určena ke sklizni nebo jako pastevní plochy.
6. Na jaře se provádí vyčištění a desinfekce krmelců a zásypů včetně jejich bezprostředního okolí a nejméně jednou ročně se asanuje okolí lizů a solisk, případně jejich přemístění.
7. Myslivci dbají, aby byly dodržovány veterinární předpisy. Zajišťují, aby padlá zvěř, u které nelze při zevním ohledání jednoznačně určit příčinu úhynu (netýká se například zhaslé postřelené zvěře, zvěře sražené dopravním prostředkem, usmrcené zemědělskými mechanismy apod.), ulovená zvěř, která svým nenormálním chováním před ulovením, fyzickou kondicí, vnějším vzhledem nebo vzhledem vnitřních orgánů (pokud je vyvrhována) vzbuzuje podezření z nákazy, a veškerá ulovená zvěř určená Státní veterinární správou byla ihned dodána k veterinárnímu vyšetření. Ostatní uhynulá zvěř, ulovená zvěř, která se jinak nezužítkuje, a zvířata škodlivá myslivosti musí být odstraněna (např. zakopáním, spálením atd.). Výjimku tvoří újedi, určené k lovu zvěře.
8. Myslivci realizují po oznámení uživatele honebních pozemků popřípadě podle vlastního zjištění o době a místě senoseče, kosení pícnin, použití chemických přípravků na ochranu rostlin, o provádění nočních zemědělských prací, popřípadě po vlastním zjištění o provádění těchto činností opatření ke snížení ztrát na zvěři (znepokojujání zvěře na ohrožených plochách pomocí loveckých psů, instalace různých plašících zařízení, zavěšení, sběr vajec pernaté zvěře před sklizní a během sklizně pícnin atd.).

LOV ZVĚŘE

9. Zvěř se loví tak, aby byla co nejrychleji a bez trýznění usmrcena nebo aby byla chycena živá nezraněná. Nejběžnějším způsobem lovu je odstřel, a to buď na společných honech, nebo při osamělém lovu, dalšími způsoby lovu jsou pak odchyt, lov loveckými dravci, fretkování a pod.

10. Obvyklými způsoby **společných lovů** v našich honitbách jsou kruhová leč, ploužení, naháňka, nadháňka a nátlacka. Způsob lovu se provádí s ohledem na druh lovené zvěře, její množství, konfiguraci terénu, porost, povětrnostní vlivy, počet střelců a místní zvyklosti.

11. Vedoucím honu bývá zpravidla myslivecký hospodář. V jeho nepřítomnosti nebo z jiných důvodů může být vedoucím honu uživatelem honitby určen jiný zkušený myslivec.

12. Při zahájení se všem účastníkům oznámí počet a druh zvěře určené k odstřelu, dále zvěř, kterou je možno lovit, počet a druh lečí, výstižné prováděcí pokyny lovcům a honcům, povely a signály a představí se závodčí. Zejména se upozorní na bezpečnost při střelbě.

13. Před zahájením vlastního honu se:

- a) zajistí seznam všech účastníků honu (střelci, honci a ostatní osoby) ; za společnou povolenku k lovu pro druhy zvěře určené při zahájení honu se považuje seznam střelců,
- b) zkontrolují lovecké lístky, zbrojní průkazy a průkazy zbraní, doklad o mysliveckém pojištění (členský průkaz u členů ČMMJ, u ostatních střelců doklad vystavený pojišťovnou); z účasti na honu se vylučují střelci, kteří tyto doklady nemají u sebe,
- c) ověří, zda je přítomen dostatečný počet lovecky upotřebitelných psů, zda jejich vůdci mají u sebe průkazy těchto psů a časově platné potvrzení o jejich očkování,
- d) zkontroluje, zda je pro případ první pomoci k dispozici lékárnička s obsahem odpovídajícím nejméně automobilové lékárničce.

14. Účastníci honu se řídí pokyny a signály stanovenými před zahájením honu nebo leče.

15. Vedoucí honu je oprávněn hon při jeho nesprávném zejména nebezpečném průběhu přerušit a provést patřičná nápravná opatření. V zájmu bezpečného průběhu honu vyloučí z účasti osoby pod vlivem alkoholu, léků či jiných látek a osoby mladší 15 let, pokud nejde o praktickou přípravu uchazeče o složení zkoušky z myslivosti.

16. Po každé leči se veškerá ulovená zvěř ukládá na výlož, a zaznamenává se její množství podle druhů.

17. Každý hon podle mysliveckých zvyklostí končí výřadem veškeré ulovené zvěře a oznámením výsledku honu (počet zvěře podle druhů). Výřad se provádí na vhodném a důstojném místě.

18. Účastníci honu (střelci i honci) se tradičně zúčastní výřadu. Pokud některý z účastníků musí z jakýchkoliv důvodů hon opustit před jeho skončením, oznámí to vedoucímu honu s omluvou.

19. Každý účastník lovu zodpovídá za řádné ošetření zvěřiny před jejím uložením na výlož.

20. Při lovu kachen na tahu se loví kachny, které ve večerních nebo ranních hodinách přelétávají (přetahují) mezi jednotlivými vodními plochami, na pastevní plochy nebo se z nich vracejí, nebo létají nad vodními plochami a jejich bezprostředním okolím, aniž byly vyrušeny (zvednuty) z vodní hladiny nebo krytín osobami nebo loveckými psy. Při tomto lovu se používá dostatečný počet psů, kteří přinášejí ulovenou nebo dohledávají zvěř postřelenou.

21. Jako lovecký host se může **osamělého lovu** zúčastnit myslivec, kterému byla uživatelem honitby vydána písemná povolenka k lovu. V ní se výslovně uvádí všechny druhy zvěře, které může lovecký host lovit při osamělém lovu, a dále doba platnosti. U druhů zvěře, jejíž lov je omezen plánem chovu a lovu, se buď uvede povolený druh zvěře mezi ostatní druhy zvěře, avšak s uvedením termínu, ve kterém může být odstřel proveden, nebo se na uvedený druh zvěře

vystaví další povolenka s časovým omezením, platná pouze v jednom kalendářním roce. Doporučuje se po provedeném odstřelu stanoveného počtu kusů zvěře, pokud se tento uskuteční v době před skončením platnosti povolenky, vyžadovat na loveckém hostu odevzdání povolenky mysliveckému hospodáři nebo jeho zástupci. Při individuálním odchytu zvěře musí mít u sebe lovící myslivec rovněž povolenku k lovu, ve které je výslovně uveden u příslušných druhů zvěře způsob lovu "odchytem".

22. Používá-li lovecký host při lovu kulové zbraně, na požádání mysliveckého hospodáře nebo stanoveného loveckého průvodce (doprovodu) přezkouší nastřelení své zbraně a osvědčí vhodnost používaného druhu střeliva.

23. Lovecký host se při osamělém lovu řídí pokyny loveckého průvodce, který odpovídá uživateli honitby za bezpečnost lovu, odstřel povoleného druhu zvěře a dodržení bodů 26 až 32.

24. Jestliže je lovecký host dobře obeznámen s honitbou a zaručuje-li jeho myslivecká odbornost a zkušenost správné provedení odstřelu zvěře, může být od doprovodu upuštěno. V tom případě odpovídá za dodržení bodů 26 až 32 sám.

25. Pravidla, která platí při lovu zvěře pro loveckého hosta, platí i pro myslivce (lovce) ve vlastní honitbě.

26. Lovec, kterému při osamělém lovu zvěř po ráně odskočí, označí nástřel (v případě, že nástřel nenajde, označí místo odkud střílel, směr střelby a aspoň přibližně místo nástřelu) a směr, kterým postřelená zvěř odešla.

27. Lovec na osamělém lovu včas dohledá, nebo zajistí dohledání postřelené zvěře. V případě, kdy zvěř nemůže sám dohledat v nepřehledném terénu, kdy zásah zvěře je takový, že lze předpokládat delší dosled (dohledávku), nebo když zasažená zvěř přejde do sousední honitby, neprodleně věc oznámí mysliveckému hospodáři a požádá ho o pomoc. Přitom uvede okolnosti, které mohou usnadnit dosled nebo dohledávku (např. ráži zbraně, druh střely, místo nástřelu, značení zvěře, a její chování po zásahu). Při dosledu (dohledávce), se lovec řídí pokyny mysliveckého hospodáře.

28. Lovec co nejrychleji usmrcuje poraněnou zvěř. Poraněná spárkatá zvěř se dostřeluje. Ostatní zvěř se usmrcuje úderem (holí) do vazů. Lovec je povinen ulovenou zvěř řádně vyvrhnout, ošetřit a postarat se o dopravu na předem určené místo.

29. Je nemyslivecké ve volných honitbách střílet samičí zvěř vodící mláďata. Pokud je nutné takovou zvěř odstřelit, napřed se uloví mláďata.

30. Je nemyslivecké střílet vedoucí (vodící) samičí zvěř (laň, danělu, srnu, bachyni atd.) v tlupě.

31. Lovec je při osamělém lovu spárkaté zvěře vybaven dalekohledem přibližujícím nejméně 6x. Pro úspěšný lov černé zvěře v noci je předpokladem vybavení kulovnice optickými miřidly. Lovec nepoužívá noktovizorů a zářících bodů.

32. Lovec po skončení osamělého lovu oznámí mysliveckému hospodáři výsledek lovu, místo, počet a čas výstřelů a další okolnosti lovu.

33. Myslivec, který ulovil trofejovou zvěř, trofej pečlivě vypreparuje a takto upravenou ji předkládá podle pokynů uživatele honitby na chovatelskou přehlídku. To neplatí v případech, kdy je zvěř podezřelá z nemoci a byla dodána k veterinárnímu vyšetření, kdy zvěř byla ulovená pro dokumentární nebo muzejní účely, kdy trofej z nezákonně uloveného kusu byla zabavena. Neexistuje předložení trofeje "lovcem anonymem". Lovec preparuje i dolní čelist holé spárkaté zvěře, je-li to uživatelem honitby stanoveno (zdravotní, chovatelské účely).

BEZPEČNOSTNÍ PŘEDPISY A ZÁSADY PŘI ZACHÁZENÍ S LOVECKOU ZBRANÍ

34. Při lovu odstřelem se používají lovecké palné zbraně a střelivo, s nimiž se zachází s největší opatrností, vylučující možnost způsobení úrazu.

35. K lovu odstřelem se používá pouze lovecká zbraň a střelivo, které odpovídá druhu lovené zvěře. Drobná zvěř na společných honech se střílí brokovými náboji. Pro zbraň, s kterou loví, musí mít lovec u sebe příslušné doklady.

36. Zbraň se nosí zpravidla na levém rameni s hlavními vpředu a ústím nahoru, nebo za deštivého počasí ústím dolů k zemi. Nikdy lovec nepřidrží prsty na ústí hlavně. Při lovu drží zbraň tak, aby ústí hlavně (hlavní) směřovalo do bezpečného prostoru, aby při případném výstřelu nedošlo ke zranění, usmrcení nebo ke škodě na majetku účastníků. Zbraň se drží pevně.

37. Nabitá zbraň se nosí zajištěná. Odjišťuje se až před zamýšlenou střelbou. Nebylo-li stříleno, nebo nebude-li pokračováno ve střelbě, zbraň se opět zajišťuje nebo vybíjí. Nikdy se nelze spoléhat, že ze zajištěné zbraně nemůže vyjít výstřel (např. při pádu zbraně).

38. Se zbraní se zachází vždy tak, jako by byla nabitá, proto hlaveň nesmí nikdy směřovat proti osobám.

39. Zbraň se zásadně nabíjí až v honitbě po zahájení osamělého lovu nebo po zahájení leče při společném honu. Leč se považuje za zahájenou po odeznění signálu (povelu) stanoveného pro zahájení leče nebo po uplynutí stanoveného času (v členitém terénu nebo na představených střeleckých stanovištích, kde nelze zajistit slyšitelnost signálu - povelu). Na výslovný pokyn vedoucího honu lze v určitých případech (např. nahánka na lišky nebo zvěř černou) nabíjet zbraň po zaujetí určeného stanoviště nebo místa v řadě (při ploužené nebo kruhové leči) před zahájením vlastní leče. Zbraň se nabíjí a vybíjí jen ve směru, ve kterém nemůže být nikdo ohrožen. Zlamovací zbraň (zbraň se sklopnými hlavními) se nabíjí a vybíjí tak, že hlaveň směřuje k zemi. Opakovací a samonabíjecí zbraně se nabíjejí a vybíjejí s hlavní směřující k zemi nebo směrem vzhůru. Před nabíjením je nutné se vždy přesvědčit, zda není v hlavní cizí těleso (hlína, sníh apod.).

40. Zbraň se vybíjí ihned po ukončení osamělého lovu (pochůzky) nebo po ukončení leče při společném honu. Zbraň nesmí být nabitá v místnostech, obcích, v dopravních prostředcích, při překonávání překážek, vystupování nebo sestupování z posedu, při ukládání do úschovy nebo skladování nebo odevzdání do opravy, dále pak při přenechání druhé oprávněné osobě a při povoleném průchodu či průjezdu cizí honitbou. Předává-li někdo nabitou zbraň druhé osobě, upozorní ji, že je nabitá. Při shromáždění střelců před začátkem společného honu, po ukončení každé leče a po ukončení honu se zbraně vybíjejí. Kromě toho u zbraní se sklopnými hlavními jsou hlavně sklopeny, u opakovacích a samonabíjecích zbraní otevřeny závěry.

41. V domácnostech, veřejných místnostech, dopravních prostředcích, během přestávek při lovu se zbraň ukládá tak, že se jí nemůže nikdo nepovolaný zmocnit. Zejména je třeba zabránit v přístupu ke zbraním dětem. Zbraně se ukládají nenabité, s prázdnými zásobníky a se spuštěnými kohoutky nebo úderníky.

42. U zbraní, opatřených napínáčkem, se napínáček napíná těsně před výstřelem. Nebylo-li vystřeleno, napnutí lovec zruší.

43. Při selhaném výstřelu je třeba ponechat zbraň nejméně tři vteřiny ve směru střelby a potom lze opatrně otevřít závěr.

44. Na zvěř se střílí pouze tehdy, jestliže je bezpečně rozeznána a jsou splněny ostatní podmínky lovu. Totéž platí i při střelbě na zvířata škodlivá myslivosti.

45. Při lovu se nestřílí ani nemíří ve směru, ve kterém může dojít k ohrožení zdraví, života nebo majetku. Nebezpečný směr střelby je takový, kde v dostřelu použité zbraně jsou nebo mohou být lidé, zvířata, budovy, dopravní prostředky apod. Je nebezpečné střílet na zvěř nacházející se na horizontu a v jeho těsné blízkosti. Zvýšené opatrnosti se dbá zejména při střelbě v lese. Dostřel broků činí zpravidla tolik stovek metrů, kolik milimetrů je průměr broků. Jednotná střela z brokovnice může doletět do vzdálenosti asi 1000 metrů, střela z malorážky až 1200 metrů a z lovecké kulovnice až 4000 metrů.

46. Při společných honech se nestřílí ani nemíří

- na nízkoletecí pernatou zvěř vzhledem k stanovištím střelce a ostatních osob,
- na zvěř podél řady střelců a honců, proti honcům a tak, že jsou ohroženi lovečtí psi,
- dovnitř kruhové leče po signálu, který tuto střelbu zakazuje,
- do obstavené leče a v leči, není-li určeno vedoucím honu výslovně jinak,
- po signálu, že leč skončila.

47. Střelec při střelbě bere v úvahu všechny okolnosti, které mohou ovlivnit bezpečnost střelby, a které může zjistit svými smysly. Zvýšená opatrnost je nutná zejména v členitém, nepřehledném a zarostlém terénu, při snížené viditelnosti, v lesních a rekreačních oblastech, v době sběru lesních plodin a v době zemědělských prací. Je třeba brát v úvahu odraz střely od zmrzlé nebo kamenité půdy, vozovky, ledu, případně od vodní hladiny a mokré louky, od kmenů a větví stromů, zvláště zmrzlých.

48. Před zahájením leče určený závodčí zavede střelce na určené stanoviště, nebo určí místo v řadě (ploužená nebo kruhová leč); při obstavené leči oznámí místo srazu po jejím skončení. Střelec vyrozumí své sousedy o svém stanovišti. Střelec si po zaujetí stanoviště nebo při pohybu v honitbě (při šoulačce, ploužené leči apod.) zjistí situaci a směry střelby, kam a kdy může střílet a kam a kdy nesmí střílet. Zvýšené opatrnosti je třeba při střelbě jednotnou střelou. Na stanovišti se střelec chová klidně, tiše a před ukončením leče stanoviště v žádném případě neopustí. Po skončení leče pak upozorní oba sousedy, že odchází na místo určené závodčím.

49. Účastníkům lovu, kteří jsou indisponováni nemocí, úrazem, únavou, požitím léků a podobně, se doporučuje odložit účast na lovu.

50. Zjistí-li se, že zbraň nebo střelivo střelce nejsou při použití bezpečné, nebo že jeho zacházení se zbraní a střelba odporuje pravidlům bezpečnosti, vedoucí honu střelci tyto skutečnosti vytkne nebo mu povolí dále se lovu účastnit jen jako honec, za hrubé nebo opětovné porušení bezpečnosti je střelec z honu vykázán,

51. Byla-li při lovu způsobena újma na zdraví nebo životě lidí nebo na majetku včetně loveckého psa, oznámí tuto skutečnost vedoucí honu neprodleně případ orgánům Policie ČR. Pojistné případy se hlásí pojišťovně. Myslivec, který je na honě účastníkem nebo svědkem události, mající za následek újmu na zdraví nebo životě lidí a škodu na majetku, neprodleně událost ohlásí vedoucímu honu. Dále je povinen být nápomocen při zajištění první pomoci a dopravě zraněného k ošetření a pomoci při zjišťování všech skutečností potřebných pro řádné vyšetření případu.

52. Dojde-li při lovu k postřelení nebo usmrcení osoby, vedoucí honu zastaví hon, zajistí první pomoc a dopravu zraněného k lékaři. V zájmu řádného vyšetření věci zjistí, popíše v zápisu a zakreslí do náčrtu:

- přesná stanoviště na případě zúčastněných osob a svědků,
- postavení nebo směr pohybu zvěře, na kterou bylo stříleno,
- směr střelby,
- pořadí výstřelů (při střelbě více střelců),

- zbraně, náboje i vystřelené nábojnice zúčastněných střelců,
- stopy nárazu střel (na sněhu, porostu apod.),
- místo, kde zvěř padla (pokud byla zasažena),
- všechny další okolnosti, zejména povětrnostní podmínky (slunečno, šero, déšť; sníh, mlha, mráz, síla a směr větru).

Vedoucí honu však neprovádí z vlastní iniciativy rekonstrukci případu

MYSLIVECKÁ MORÁLKA, ZVYKY A TRADICE

53. Myslivec dodržuje právní předpisy o myslivosti, o zbraních a střelivu, o ochraně přírody, o veterinární péči a ostatní předpisy, vztahující se k myslivosti, jakož i stanovy a vnitřní prováděcí předpisy ČMMJ. Při výkonu práva myslivosti se řídí zásadami myslivecké morálky a dodržuje tradiční myslivecké zvyky a tradice. Zná a poznává život zvěře a její přírodní prostředí. Je aktivním ochráncem přírody. Prohlubuje své odborné myslivecké znalosti a předává své zkušenosti začínajícím myslivcům.

54. Při mysliveckých příležitostech se užívá myslivecká mluva.

55. Obdrží-li myslivec pozvánku k lovu a nemůže-li se lovu zúčastnit, včas se omluví. Jméno svého zástupce oznámí pouze tehdy, je-li pozvánka převoditelná.

56. Osoba doprovázející loveckého hosta se může zúčastnit lovu jen se svolením loveckého průvodce nebo vedoucího honu.

57. Myslivec se po příchodu na místo srazu před honem ohlásí vedoucímu honu a pozdraví se s ostatními účastníky. Lovecký host, se však před tím ohlásí funkčně nejvyššímu přítomnému představiteli uživatele honitby. Žádat o účast na lovu bez platného pozvání je hrubým společenským přestupkem a nezvaný host musí počítat s tím, že mu vedoucí honu slušně, ale rozhodně sdělí, že se honu nemůže zúčastnit.

58. Při společném honu na drobnou zvěř se považuje za nemyslivecký způsob lovu zejména:

- střílení zajíců v loži, bažantů na zemi nebo na hřadu a kachen plovoucích na vodě, s výjimkou dostřelné rány na poraněnou zvěř není-li ihned po dopadu na zem či na vodu vyslán lovecký pes k jejímu přinesení,
- střílení bažantů vypouštěných do honitby před konáním honu nebo v jeho průběhu,
- skrývat se před blížící se drobnou zvěří, ke střelbě klekat nebo zaléhat; lze se ukrýt pouze za připravenými záštitami.

59. Myslivec nekritizuje vedení honu, honitbu nebo stav zvěře. Hrubé závady ohlásí pouze vedoucímu honu.

60. Při ploužení a kruhové leči se dodržují rozestupy a řada (netvoří se tzv. pytle, ale ani se nepředbíhá řada). Honci se nevyhýbají hustěji zarostlým nebo méně schůdným místům v leči, neubíjejí ani nechytají živou nezraněnou zvěř, sbírají veškerou střelenou zvěř ve svém dosahu a odnášejí ji na předem určené místo, drobnou zvěř srstnatou za zadní běhy, pernatou za krk.

61. Myslivec nestřílí na zvěř, která je blíže k sousednímu střelci nebo k němu směřuje. Při stejné vzdálenosti má přednost lovecký host nebo starší myslivec.

62. Při střelbě brokem myslivec nestřílí na příliš velké vzdálenosti, které nejsou přiměřené výkonu zbraně a jeho střelecké dovednosti, za maximální vzdálenost střelby brokem je nutno i u nejvýkonnějších zbraní považovat vzdálenost 40 metrů. Při honu na drobnou zvěř se používají brokovnice ráže 12 až 20. Za lovecky použitelné se považují náboje s broky o průměru 2,5 až 4 mm, podle druhu lovené zvěře, povětrnostních a ostatních podmínek. Po leči myslivec na svém stanovišti posbírání nábojnice a krabičky od nábojů a uloží je do svého batohu (oděvu). To neplatí, jestliže uživatel honitby oznámí, že jejich sběr zajistí sám.

63. Myslivec nestřelí zvěř na malou vzdálenost, při které zásah znehodnotí zvěřinu. Bývá pravidlem, že takto střelený kus zvěře se označí a je prodán nebo darován střelci, který jej ulovil.

64. Jestliže vystřelí na jeden kus zvěře více osob, střelec, který kus ulovil, se určí podle pravidla: "První kule a poslední brok". Za první zásah kulí se považuje zásah, který je smrtelný nebo poranil zvěř natolik, že je snadno dohledána a dostřelena. Přitom je třeba přihlídnout k vitalitě jednotlivých druhů zvěře. Za poslední broky se považují broky, vystřelené na zvěř ještě živou, schopnou úniku. Střílet na zvěř již smrtelně zasaženou je - s výjimkou rány dostřelné - nemyslivecké. Ten, kdo omylem na takovou zvěř vystřelí, nebo v případě, kdy výstřelu již nelze zabránit, se omluví střelci, který podle výše uvedeného pravidla zvěř ulovil.

65. S ulovenou zvěří se zachází šetrně a s úctou. Na výřad se dává zvěř v co nejlepším vzhledovém stavu, proto se drobná zvěř pokládá jen na suché místo, nepohazuje se s ní, netáhá se zbytečně po zemi, psům se nedovolí zvěř brát. Zvěř na výřadu nebo na výloží se nepřekračuje. Výlož spočívá v uspořádání ulovené zvěře po ukončení každé leče. Zvěř se pokládá na pravý bok v oddělených řadách podle druhu. Každý desátý kus zvěře, počítáno směrem zleva doprava se povytáhne hlavou z řady o polovinu délky těla. Před výložím se zvěřina řádně ošetří (zajíci a králíci vymačkají atd.).

66. Na výřadu se zvěř ukládá jako u výložce. V čele výřadu se pokládá zvěř podléhající mysliveckému plánování, napřed zvěř srstnatá, za ní zvěř pernatá, pak ostatní zvěř srstnatá včetně zvířat škodlivých myslivosti a nakonec ostatní zvěř pernatá. Liška se však dává do čela výřadu. U srstnaté zvěře se ohánka upraví kolmo k tělu. K výřadu nastoupí všichni účastníci, střelci se zbraní, psůvodi se psy, střelci stojí v jeho čele. Na výřad musí přijít veškerá zvěř ulovená toho dne účastníky honu, a to i ta, která bude později vyřazena (zvěř nevypělá, nemocná a pod.). Není přípustné provést výřad pouze s částí uloveného množství zvěře. Na výřad lze ukládat bažanty a kachny svázané po dvou kusech. Průběh výřadu musí být důstojný.

67. Při honech se používají odpovídající tradiční Dykovy lovecké signály a fanfáry borlicí. Při zahájení se troubí signál a fanfáry v tomto pořadí: "Pozor si dej". "Uvítání", po přivítání a pokynech "Lovu zdar!" a "Začátek honu". Během lovu se používají zejména signály "Začátek a konec leče", případně i signály "Opakovaná leč" nebo "Velká přestávka". Během honu je možné dávat jednoduché signály povelkou. U výřadu se troubí signál "Pozor si dej!", po kterém následuje fanfára "Halali", na závěr výřadu se troubí pozdrav "Lovu zdar!" a signál "Konec honu".

68. Při střelbě jednotnou střelou je nemyslivecké střílet na takovou vzdálenost, která neumožňuje přesné zamíření, kdy nástřelem zjištěný rozptyl střel je tak veliký, že i při správném zamíření není vyloučen chybný zásah, a na kterou střela nemá dostatečnou energii k okamžitému usmrcení zvěře. Této zásadě musí odpovídat volba kulové zbraně a střeliva použitých k lovu.

69. Je nemyslivecké střílet na zvěř, pokud jsou ve směru střelby překážky, které mohou změnit směr střely (les, keře atd.)

70. Za nemysliveckou se považuje rána kulí "naostro" zezadu (výjimkou je dostřelná rána) a na hlavu (s výjimkou dostřelné rány za slecho u zvěře černé). Myslivec střílí zásadně na komoru.

71. K označení nástřelu, stanoviště lovce a směru odskočení zvěře se používají záločky (nástřelový, stanovištní, směrový, stopový, hlavní, výstražný atd.). Pokud lovec ponechává ulovený kus spárkaté zvěře po určitou dobu v honitbě, zajišťuje zvěřinu proti načnutí jinou zvěří (např. ponecháním vystřelené nábojnice, kapesníkem, proti krkavcům zakrytím větvemi).

72. Dodržuje se zvyk dávat úspěšnému lovcovi za ulovení veškeré spárkaté zvěře a některých dalších druhů zvěře (např. lišky) úlomek. Úlomek, smočený v barvě zpravidla ve vstřelové ráně, se nosí na pravé straně klobouku. Úlomek se rovněž vkládá ulovené zvěři do svíráku jako "poslední

hryz", u pernaté zvěře do zobáku jako "poslední zob". Úlomek předává lovecký průvodce, při společném honu jeho vedoucí. Byla-li zvěř ulovena bez přítomnosti loveckého průvodce, dává si lovec úlomek sám. Byla-li provedena dohledávka pomocí lovecky upotřebitelného psa, je zvykem, že se po předání úlomku předá jeho část vůdci tohoto psa. Úlomek se nosí do 24. hodiny toho dne, kdy zvěř byla ulovena nebo dohledána. Myslivci, který se při lovu provinil, je úlomek odepřen.

73. Je zvykem, že lovec, který zvěř ulovil a vyvrhl, obdrží část vnitřností, tzv. "lovecké právo", za které se považuje srdce, plíce, játra, ledviny, slezina, průdušnice s hrtanem a jazyk, případně běl, kterou lze oddělit prsty. Je také zvykem, že pokud lovec zvěř sám nevyvrhne, nabídne lovecké právo tomu, kdo zvěř vyvrhl za něho.

74. Uživatel honitby přenechává podle tradice lovcovi trofej, která je považována za součást loveckého práva. Za trofeje se považují rohy, parohy a parůžky rohaté a parohaté zvěře včetně hlavy oddělené mezi lebkou a prvním krčním obrátek, u černé zvěře zbraně včetně hlavy. Dále se za trofeje považují kelce jelení zvěře, kly šelem, lebky velkých šelem, celé malé šelmy, škáry ze zvěře černé, tzv. hubertka u jelenů a daňků, jelení a kamzičí vous, paletky u pernaté zvěře, štětka z kostrče sluky, kačírky kačerů. Dále se za trofej může považovat celý kus zvěře po preparaci.

75. Uloví-li někdo trofejovou zvěř v rozporu s předpisy, nepřísluší mu lovecké právo, tedy ani trofej.

76. Trofeje spárkaté zvěře mají chovatelský význam. Správný myslivec je uchovává po celý život a nedopustí jejich znehodnocení.

77. Je zvykem, že některé druhy zvěře, jejíž lov není plánován (např. holuba hřivnáče, hrdličky, divokého králíka), ulovené při osamělém lovu, ponechá uživatel honitby bezplatně lovcovi. O dispozici se zvěří ulovenou při společném honu uživatel honitby rozhodne při výřadu.

78. V honitbách, kde se vyplácí zástřelné nebo jinak hodnotí výsledek lovu, je pravidlem, že zástřelné nebo vyhodnocení za zvěř ulovenou na vábení, obeznanou na obnově, ulovenou do lapacího nebo odchyťového zařízení obdrží myslivec, který zvěř přivábil, obeznal, nebo nastražil lapací či odchyťové zařízení. Za zvěř ulovenou loveckým hostem při osamělém lovu, náleží odměna loveckému průvodci i když nebyl přítomen vlastnímu ulovení.

79. Myslivec pečuje o svého nebo svěřeného loveckého psa, loveckého dravce, fretku, a udržuje je v dobrém tělesném a zdravotním stavu a v čistotě.

80. Myslivec dbá, aby jeho pes byl lovecky upotřebitelný, byl při společném lovu ovladatelný a nenarušoval průběh honu. V průběhu honu psa zásadně netrestá. Na honu se nepoužívají psi bez lovecké upotřebitelnosti. Na honu jsou však přítomni psi mladí, kteří jsou ještě ve výcviku. Loveckému psu se nedovoluje přinést zvěř zdravou.

81. Sokolníci neloví se svými dravci pro kořist, ale pro lovecký zážitek, zejména pro krásu letu dravců, jejich odvahu a obratnost. Je proto starým sokolnickým zvykem, že sokolník uloví v jednom loveckém dnu pouze tři kusy zvěře.

82. Myslivec pečuje o loveckou zbraň a udržuje ji v dobrém technickém stavu. Po každém použití ji vyčistí a nakonzervuje.

83. Myslivecké oblečení je jednoduché a účelné v souladu se zvyky a tradicemi. Při slavnostních případech se nosí stejnostranný myslivecký organizace. Nejvyšší dosažené myslivecké vyznamenání se nosí na pravé straně prsou saka „blíže ke střední čáře-blíže k srdci“, vedle něj se pak nosí medaile. Běžně se nosí stužka, při slavnostních příležitostech se pod ní připíná odznak.

84. Myslivec usmrcuje zvířada škodlivá myslivosti pouze za dodržení zákonných podmínek. Toto právo však využívá v případech, kdy jiná přijatá opatření (výzva, upozornění majitele a pod.) nejsou účinná. Zejména v případech, kdy nelze zabránit škodě na zvěři.

85. Je zvykem tzv. přijímání mezi myslivce po úspěšném absolvování zkoušky z myslivosti nebo pasování na lovce některého druhu trofejové zvěře po ulovení prvního kusu této zvěře. Obyčej provádí zkušený myslivec, který zná správná pravidla a jeho význam. Obřad je důstojný a nekoná se pro zpestření zábavy.

86. Po ukončení společného lovu se pořádá tzv. "poslední leč, která je společenskou událostí spojenou s dobrou mysliveckou zábavou. Při poslední leči často zasedá tzv. "čestný myslivecký soud", který projednává a "trestá" drobnější přestupky proti mysliveckému chování. Soud je se zábavným, někdy i poučným charakterem.

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

87. Myslivecká rada ČMMJ se zmocňuje myslivecký řád běžně podle aktuálních potřeb měnit a doplňovat.

88. ČMMJ nemá námitek a doporučuje, aby ostatní myslivecké organizace a uživatelé honiteb převzali tento myslivecký řád jako svůj vlastní vnitřní předpis

89. Myslivecký řád vydaný ČMS v roce 1979 pozbývá platnosti.

90. Tento myslivecký řád byl projednán a schválen Sborem zástupců ČMMJ (II. sjezdem ČMMJ) v Praze dne 21. října 2000 a doplněn rozhodnutím Sboru zástupců dne 19. 6. 2004.

91. Tento myslivecký řád nabývá účinnosti uveřejněním ve Věstníku ČMMJ.